De werksters van halfvijf en andere gelijkenissen

Karel Eykman

bron
Karel Eykman, *De werksters van halfvijf en andere gelijkenissen*. Thomas Rap, Amsterdam 1969

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/eykm001werk01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

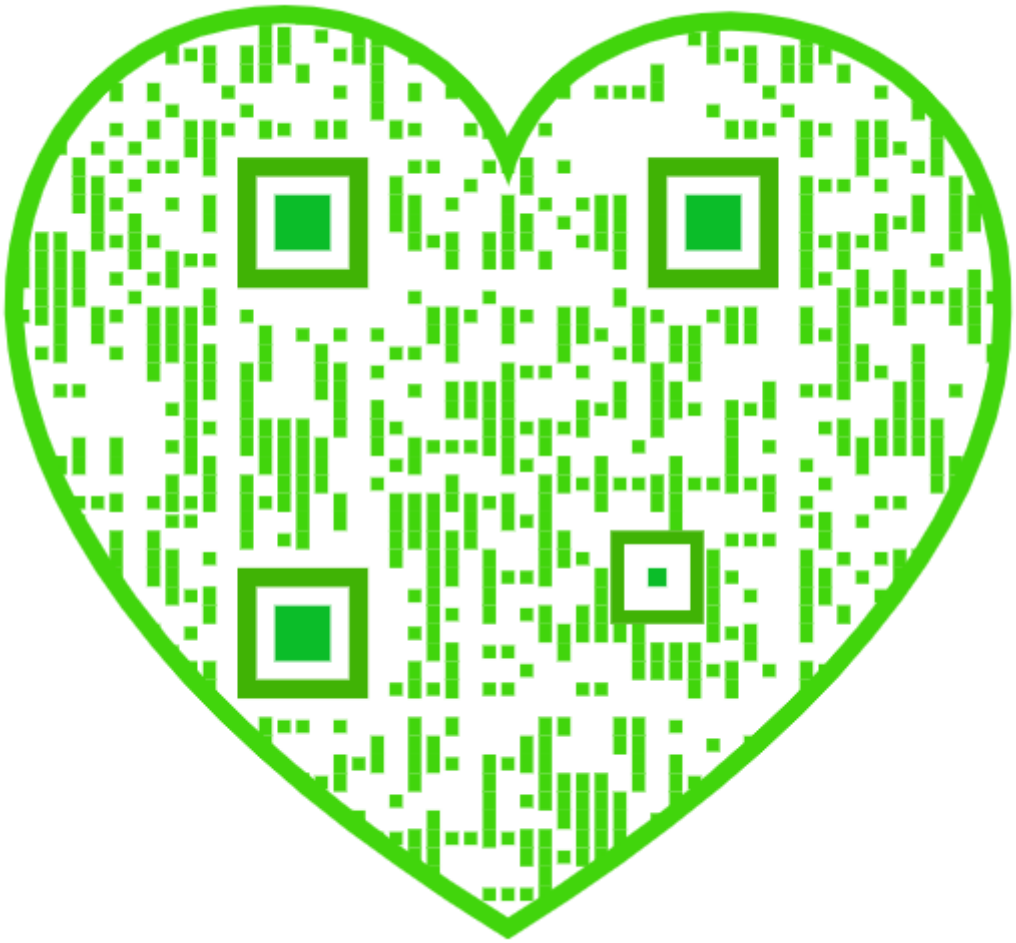

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Het land en de tuin

Dit is een verhaal over zaaien, niet zoals in een tuin, waar alle zaadjes één voor één keurig op een rijtje in de grond worden gestopt, maar zoals het op de grote boerderijen gebeurt, als er graan genoeg is om te zaaien, dan wordt het met een heleboel tegelijk door een machine gezaaid, of, als er geen machine is, door een man.

Dan doet het er niet toe of alles wel precies goed terecht komt - er zal heus wel wat wegwaaien of op de weg komen, er zal heus wel wat door de vogels opgegeten worden, er zal heus wel wat zijn dat niet opkomt en verdort in de zon omdat de grond daar niet zo goed is, maar de rest die wel opgroeit, waar veel later de aren aan groeien, waar je brood van kan bakken, daar gaat het om.

Dat was het hele verhaal. ‘Die zaadjes’, zei Jezus, ‘dat zijn net mijn verhalen daarom moet je er goed naar luisteren’. Want hij hoopte dat ze in goede aarde zouden vallen. Zo'n zaadje kan nog niets als het geen grond heeft, en zo'n verhaaltje is nog niet zoveel als je je oren niet gebruikt.

De mensen die dit verhaal van Jezus hoorden waren nog niet tevreden. ‘Hoe komt het dan’, zeiden ze, ‘dat er onkruid tussen het koren is en dat er slechte mensen tussen de anderen zijn?

Het is heus niet zo, dat alleen goede mensen het goed hebben, helemaal niet. Hoe kan dat nou? Vertel nog eens zo'n verhaal?’

Daarom is er nog een verhaal.

Een man had eens in zijn tuinperk voor het huis allemaal bloemen gezaaid, maar de buurman, een vervelende grappenmaker had er, om lekker te kunnen plagen, 's nachts stiekum onkruid en brandnetels tussen gezaaid. Toen het voorjaar werd en het eerste groen boven de grond kwam, lachte die buurman hem uit.

‘Er zit lekker allemaal onkruid tussen’, riep hij.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Maar die man dacht: ‘Als ik dat onkruid er nu uit ga halen, trek misschien ook per ongeluk wat bloemen kapot’. Dus hij zei kalm tegen die buurman, alsof er niets aan de hand was: ‘Ik laat het rustig allemaal opgroeien, de bloemen en het onkruid samen, en als ik feest heb en ik heb de bloemen nodig dan zal ik ze plukken en in een vaas zetten. En dat onkruid kan ik dan verbranden. Tot zolang moet mijn voortuintje dan maar een beetje een raar tuintje zijn’.

En hij ging het huis weer in om de gieter te halen. En hij gieterde over de bloemen en het onkruid samen. Tot hij de bloemen nodig zou hebben.

De barmhartige man

Ze zeggen wel dat je om een goed mens te zijn zoveel mogelijk de mensen moet helpen. Dat is ook wel zo, maar er zijn wel eens mensen die het op zo'n vervelende manier doen. Die willen dan wel helpen maar ze willen dan ook zelf uitkiezen wíe ze zullen helpen en dat zijn vaak alleen maar hun eigen mensen om hen heen. Nu is er een verhaal over een hele knappe man die vond dat dat eigenlijk zo hoorde.

'Je moet houden van je God en van je eigen mensen', vond hij, 'dat staat allebei in de bijbel; dat zijn dus alleen de mensen van je eigen land.

Daar houd ik mij aan en dat is maar goed ook, dan sta je sterk tegenover de vijanden die niet van je land zijn'.

Maar nu had hij gehoord dat Jezus zo iemand was die vond dat je ook met je vijanden te maken had en dat vond hij onzin.

Dus ging hij naar Jezus toe om te kijken wat voor iemand het was. Hij ging voor hem staan en vroeg heel beleefd: 'Mag ik u misschien een vraag stellen: Waar komt het nu uiteindelijk op aan in het leven?' Maar Jezus zei gewoon: 'Zeg het zelf maar, wat staat erin de bijbel?' 'Nu', zei de man, 'je moet houden van je God en van je eigen mensen'. 'Goed zo', zei Jezus, 'heel goed onthouden, erg knap. Zo is het. Houden van God en houden van de mensen, dat hoort bij elkaar, het een kan niet zonder het ander. Doe dat dan ook'.

En Jezus wou weglopen, maar die ander voelde zich voor de gek gehouden, nou wist hij nog niet wat voor iemand Jezus was.

Dus hij vroeg: 'Ja, maar nu vind ik het altijd zo moeilijk om te weten wie nu mijn eigen mensen zijn en wie niet. Wat vind u daar nu van?'

Toen zei Jezus ongeveer dit: ‘Het zou natuurlijk makkelijk zijn als je zelf kon uitmaken wie je eigen mensen zijn en wie niet. Maar het zijn gewoon de mensen waar je mee te maken krijgt.

Stel je nu eens voor dat jij zelf wordt overvallen door rovers die je neerslaan, je portefeuille afpakken en je meer dood dan levend laten liggen in de goot. Er zijn in dit land mensen die alleen maar leven om God te eren, heel ernstig en heel eerbiedig. Ze horen bij onze eigen mensen van ons land.

Maar zullen die je helpen? Dat kunnen zij niet doen, zij mogen zich niet met vieze en dode mensen bemoeien, zij moeten in de eerste plaats eerbiedig

zijn voor God; dat gaat voor. Zij zullen in een grote boog om je heen lopen aan de overkant van de straat. Maar stel je nu eens voor dat er iemand langs komt van het soort mensen waar je een hekel aan hebt. Iemand die trouwens ook een hekel heeft aan jouw soort mensen. Maar als zo iemand nou eens medelijden met je krijgt en je meeneemt naar een ziekenhuis en er ook voor zorgt dat hij de ziektekosten-rekening zal betalen als hij terug komt. Dan vraag ik je, wie is dan voor jou de man geweest die het meest met jou te maken had?' Toen Jezus dit verhaal verteld had, begreep die man het.

Hij zei: 'Degene die geholpen heeft, heeft het meest met mij te maken gehad'.

'Ja', zei Jezus. 'Zo wil God met alle mensen te maken hebben en ze helpen. Doe dat dan zelf ook voor alle mensen met wie je maar te maken krijgt, niet alleen voor je eigen mensen'.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Het grote feest

Het was maar een doodgewone man, hij had helemaal niet gestudeerd of zo, maar hij was altijd heel handig en slim geweest en hij was heel rijk geworden, in de autohandel. En nu had hij een nieuw huis gekocht een grote bungalow in een hele nette buurt.

Daarom wou hij een feest geven. Hij had uitnodigingen gestuurd naar alle keurige mensen uit de buurt op oud-hollands papier met mooie krulletters.

En op de dag van het feest stonden alle tafels klaar met zoutjes, pinda's, glazen, flessen, lekkere hapjes en enorme mooi opgemaakte vleesschotels want dat vond hij zelf zo lekker. Hij had zijn nieuwe smoking aan (het was voor het eerst dat hij zo'n pak droeg) en er waren bediendes in livrei en een meisje in een zwarte jurk voor de garderobe. Hij had ook een strijkje laten komen dat beschaafde muziek zou spelen.

Maar je hebt het misschien al geraden hoe het verder ging: de mensen uit de buurt vonden zichzelf te netjes en kwamen niet. De man stuurde de bediendes uit om te vragen waar iedereen bleef, maar de een zei: ‘O, dat is me helemaal door het hoofd geschoten! Wat spijt me dat, maar ja ik heb net vandaag 5 tractors laten komen voor mijn landerijen, begrijp je kerel

ik heb het razend druk’. En een ander deed in zijn kamerjas open. ‘Sorry’ zei hij ‘wij zijn net getrouwd, we zijn pas terug van huwelijksreis, we zijn nog in de wittebroodsweken, we kunnen echt niet komen’.

Zo had iedereen wat en de man kreeg niemand op zijn feestje.

Zo'n verhaal vertelde Jezus en de mensen vonden het leuk dat die man bleef zitten met al zijn eten en drinken. Maar Jezus merkte dat de mensen uit zijn eigen land dachten dat hun God er alleen maar voor hen was.

Maar God is er voor alle mensen en niet alleen voor je eigen mensen uit je

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

eigen land, zeker niet als zij zich tegoed voelen en niet eens mee willen doen met God. Daarom vertelde Jezus het verhaal zo verder:

Toen de man merkte dat alle nette mensen uit de buurt niet wilden komen werd hij woedend en hij zei: ‘Eigenlijk is dit feest ook niet voor de mensen uit de buurt, maar voor alle mensen, het hindert niet wie’.

En hij stuurde de bediendes met grote bussen naar de stad om iedereen op te gaan halen. Iedereen die honger had, iedereen die geen kamer had, iedereen die geen werk had, iedereen die niet wist hoe hij met zijn geld het eind van de maand moest halen, alle kantoorjongens, winkelmeisjes,

oude mensen, mensen die alleen zijn, studenten, arbeiders, kinderen, schilders, knechten, het hinderde niet wie, wie maar mee wou doen, wie maar feest wou vieren.

Ook dieven, nietsnutten, mislukkelingen, iedereen was welkom. En het werd een geweldig groot feest. Het strijkje mocht heel hard spelen, samen met de accordeonisten en met de jongens met de gitaren die ook waren meegekomen. De bussen moesten nog een keer naar de stad om nog wat extra bier te halen, en nog meer mensen te halen, want het hele huis moest stampvol worden vond die man'.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

De vork die kwijt was

Soms heb je van die mensen die er niet meer bij horen lijkt het wel, die horen bij niemand meer. Als je bijvoorbeeld een oude man ziet, die geen vrouw meer heeft, die ver weg woont van zijn oude vrienden, eigenlijk geen nieuwe vrienden meer maakt en zijn kinderen niet vaak meer ontmoet, dan denk je: ‘Hoort zo'n man er nog bij? Hij valt er eigenlijk een beetje buiten’. Zo zijn er meer, er zijn veel mensen, van wie het lijkt dat zij er niet meer bij horen, die niet mee mogen doen. Zolang dat gebeurt is het niet zoals God het bedoelt. Het is net als wanneer de hele familie aan tafel gaat: zolang je nog niet compleet bent kun je eigenlijk nog niet beginnen. Het is net als in dat verhaal, van die mevrouw die bezig was met zilver poetsen.

Ze had een doos met twaalf vorken gekregen toen ze trouwde, van haar grootmoeder die ze nog van háár grootmoeder gekregen had in de tijd, ze had ze nu al jaren en ze gebruikte ze iedere dag; het waren mooie vorken en zij en haar man waren er zeer aan gehecht geraakt, zonder dat ze daar erg in hadden. Toen alle vorken gepoetst waren legde ze ze op een rijtje in de doos en ze telde: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11 ... nee, het waren er twáálf, er moesten er twaalf zijn, ze telde nog eens: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, nee elf. En waar was de twaalfde? Hij lag niet tussen de keukenvorken, niet achter het fornuis. Ze kon hem niet vinden. Hij kon toch niet weg zijn? Hij moest toch ergens zijn? Het mocht niet. Er moesten er twaalf zijn, dat hoort zo, twaalf van een soort, daar kan je er niet zomaar een van los bij kopen.

Ze vertelde aan de buren dat ze geen koffie kwam drinken omdat ze eerst die vork moest vinden. Iedereen ging helpen zoeken, en pas 's middags

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

toen ze het hele huis overhoop had gehaald, schoof ze de antieke kist opzij en daar lag de vork.

Ze was er zo blij mee, ze was zo opgelucht dat ze met die ene vork op straat ging en hem aan de buren en aan iedereen liet zien.

‘Dit is hem nou, zei ze, is het geen prachtige vork’, en ze gaf die avond een feestje waarbij iedereen mocht komen eten.

Zo werden die avond alle twaalf vorken gebruikt.

Was die ene vork nou meer waard dan die andere elf? Natuurlijk niet, als je al die twaalf vorken naast elkaar legt kun je al niet meer zien welke nou die ene was die kwijt was. Maar een vork alleen daar heb je nog niet veel aan, en elf vorken waarvan de twaalfde kwijt is, dat is niet compleet.

Het schaap dat kwijt was

Zo'n soort verhaal heeft Jezus verteld om uit te leggen dat God er voor alle mensen is en dat daarom alle mensen bij elkaar horen. Anders zijn ze niet compleet. En hij vertelde er nog een verhaal bij, dat gaat zo.

Er was eens een herder met een kudde van honderd schapen, precies honderd. Hij moest er goed oppassen en ze elke avond natellen om te kijken of ze er alle honderd nog waren. Het was maar goed dat hij dat deed want op een avond merkte hij dat er eentje kwijt was. Het was er maar één van de honderd maar toch kon die herder het niet hebben.

Hij ging op zoek en liet die andere 99 zolang aan hun lot over, dat is eigenlijk niet zo verstandig en nogal gevaarlijk dat je voor één schaapje al die andere zomaar onbewaakt achterlaat, maar die herder kon dat niets schelen, de kudde moest compleet zijn, vond hij.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Na lang zoeken vond hij het schaap tenslotte. Het was niet eens een van de mooiste schapen, een mager beestje. Het was maar in zijn eentje gaan zitten. Zo'n kuddedier zonder kudde weet gewoon niet meer welke kant hij uit moet, en wat hij moet doen. Een schaapje voelt zich zonder andere schaapjes geen schaap meer; het kan niet meer lopen, het zit maar te zitten. Daarom nam die herder het nu ook op en sjouwde er zo mee terug, blij dat hij het gevonden had, en de herder begon zo'n beetje tegen dat schaap te praten, hij wist wel dat het dier het niet allemaal kon verstaan maar hij kon het tenminste kwijt.

Hij zei: ‘Ik ben eigenlijk wel gek ook dat ik me suf sjouw voor jou, je zal wel denken waarom slooft die herder zich zo voor me uit, dat zal je wel denken, maar je hoeft niet te denken dat ik jou zo'n bijzonder schaap vind, het allerbeste, meer waard dan alle andere 99 beesten, daar gaat het helemaal niet om. Het gaat erom dat ze er alle honderd weer zijn. Alle honderd bij elkaar en geen een die kwijt raakt, zo wil ik het hebben, dat is de bedoeling.

Daarom ben ik met jou extra blij terwijl je maar een gewoon schaap bent. stel je maar niets voor'. Nu was dat schaap natuurlijk ook blij toen het weer terug was.

En de herder maakte die avond een extra groot kampvuur om samen met die schapen een soort feest te vieren omdat ze weer allemaal bij elkaar waren en je kon al niet meer zien welk schaap het nou geweest was, dat kwijt was.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

De zoon die kwijt was

Iemand had twee zonen.

De jongste van de twee zei: ‘Vader geef mij het gedeelte van wat jij hebt dat ik mag hebben’. En die vader deed het. ‘Wat van mij is is even goed van anderen’, dacht hij, ‘anders heb ik niets aan wat ik heb’. Zo'n vader was dat.

Hij verdeelde alles tussen zijn zoons, ook de oudste zoon kreeg zijn gedeelte, zelfs nog meer dan zijn jongere broer want dat hoorde zo.

De oudste wist niet goed wat hij moest met wat hij kreeg, hij liet dus maar alles bij het oude en ging weer verder werken in de grote familiezaak beneden want dat moest ook gebeuren vond hij.

Maar de jongste die wist het wel, die wilde gebruiken wat hij gekregen had, die ging naar de bank om zijn geld op te nemen, die ging op reis, ver weg, heel ver weg. En overal waar hij kwam wilde hij veel uitgeven en veel weggeven. ‘Wat van mij is is ook van jullie’, riep hij.

Hij was royaal daarin leek hij op zijn vader, hij trakteerde kinderen, hij wilde altijd gasten om zich heen hebben als hij ging eten en drinken. Het beste eten en drinken dat er in huis was moest dan op tafel komen.

Hij wilde dat er muziek was en dat iedereen meedeed met dansen. Hij voelde zich blij en wilde andere mensen ook blij maken. Hij wilde dat de wereld er vrolijk uitzag.

Omdat hij dat zo graag wilde merkte hij niet dat de wereld er niet altijd en overal vrolijk uitziet. Hij merkte gewoon niet dat het winter werd, dat er steeds meer mensen waren die niet aan werk konden komen en niet genoeg te eten kregen, hij merkte het pas toen hij alles had weggegeven: er

was hongersnood in het land waar hij was. Dat was zijn schuld niet, maar hij zat ermee. Hij moest een baantje zoeken en dat viel niet mee.

Met veel moeite kreeg hij gedaan dat hij werk mocht doen wat andere mensen te vies vonden om te doen: in de bijkeuken achter een hotel, borden wassen, de restjes eten in de vuilnisbakken doen, die vuilnisbakken goed aanstampen en naar de stoep zeulen. En als hij dat niet vlug of goed deed kreeg hij een trap na. Vaak had hij zo'n honger dat hij wel de restjes uit de vuilnisbak zou willen eten, maar hij was bang dat iemand het zou zien en niemand gaf ze hem.

Hij was een arme, bange jongen geworden hij leek niet meer op wat hij vroeger was, hij leek niet meer op zijn vader.

Hij zat maar op die vuilnisbak over zichzelf te denken en in zichzelf te praten en hij zei tegen zichzelf: ‘Dit gaat niet, dit is geen leven meer, ik ga dood van de honger; de knechtjes van mijn vader hebben het nog beter dan ik. Ik ben niets meer dan zo'n knechtje, een echte zoon van mijn vader ben ik allang niet meer, dat ben ik niet waard. Ik kan hoogstens nog als knechtje in de zaak van mijn vader gaan werken. Daar krijg je tenminste

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

nog te eten. Alleen daarom zou ik terug kunnen gaan. Alleen daarom. Niet omdat ik zijn zoon ben. En hij stond op om te gaan.

Het werd een lange reis want hij was ver van huis.

‘Mijn zoon, je bent mijn zoon’, hoorde hij.

Het was zijn vader die hem al gezien had toen hij nog ver van huis was, die hem tegemoet was gekomen en die wel degelijk vond dat hij zijn zoon was.

‘Jij bent er weer’, zei die vader, ‘kom, we gaan groot feest vieren, iedereen uit de straat mag komen, ga zitten in de mooie stoel, je leeft weer voor me, toen je er niet was, was het alsof je dood was maar nu ben je er weer’.

Al het personeel kreeg vrij om mee te feesten. Er was muziek en er werd ruimte gemaakt om te kunnen dansen.

Toen kwam de oudste zoon thuis, hij was de hele dag op stap geweest en

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

hij was moe. Wie maakt er toch zo'n lawaai bij ons in de straat dacht hij maar toen zag hij dat het bij hem thuis was en tegelijk botste hij bijna tegen een jongen op die met een enorme taart aan kwam lopen.

‘Wat is er toch aan de hand?’ vroeg hij.

‘Meneer, uw broer is teruggekomen meneer’, zei de jongen, er is groot feest, u komt toch ook boven?’

Maar de broer wou toen niet meer thuis komen. Hij werd opeens zo ontzettend kwaad, nooit, nooit was er voor hem en zijn eigen vriendjes feest, nooit kreeg hij eens wat. Het was altijd zo vanzelfsprekend, zo gewoon geweest dat hij er was. ‘En die mooie broer van mij’, zei hij stamp-

voetend, ‘die heeft al het geld van mijn vader opgemaakt, en de manier waarop hij het heeft opgemaakt zal ook wel niet al te fatsoenlijk zijn geweest’.

‘Wie zegt dat?’ zei de vader, die was komen kijken waar zijn zoon bleef.

‘Waarom ben je kwaad? Omdat je zelf nooit wat kreeg? Maar heb je dan nooit begrepen dat alles wat van mij is al van jou was. Jij bent mijn zoon en je broer is dat ook. Die dacht dat hij geen zoon meer van me kon zijn, dat hij er niet meer bijhoorde, dat hij net zo goed dood had kunnen zijn. Maar hij leeft weer, hij is weer wat hij moet zijn, mijn zoon. Daarom moeten we wel feest vieren en vrolijk zijn, we kunnen het niet laten, kom mee!’

De postzegel

Er was eens een jongen die had een oom in Amerika, een tante in Frankrijk, een neef in Suriname en een grote broer die vaak met een vliegtuig naar allerlei verre landen moest. En omdat hij de postzegels zo mooi vond die op de briefkaarten stonden die hij met zijn verjaardag kreeg was hij een echte postzegelverzameling begonnen. De hele familie hielp mee door briefkaarten te sturen en van zijn vader had hij twee echte postzegelalbums gekregen. Op de ene stond ‘Nederland en de Overzeesche gebiedsdelen’ en op de andere ‘Gehele Wereld’.

Er stonden ook foto's voorin van hele bijzondere postzegels die je bijna niet meer krijgen kon. Er was er een bij die vond hij de mooiste: een driehoek met een vliegtuig erin. Maar zoiets zou hij wel nooit krijgen, dacht hij.

Op zaterdagmiddag ging hij meestal naar de postzegelmarkt met zijn

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

album onder zijn arm. Soms kon hij wat ruilen, vaak niet, er waren bijna alleen maar grote mensen die veel grotere verzamelingen hadden dan hij. Maar een keer zag hij bij een man aan een tafeltje in een hoek; de postzegel, die driehoek met dat vliegtuig die hij altijd hebben wou. En hij vond het nogal brutaal van zichzelf maar hij vroeg gewoon: ‘Hoe duur is die daar?’

‘Die, zei de man, ja die is zestig gulden, nou vooruit omdat je zo jong bent voor jou 55 gulden’.

Maar 55 gulden had hij ook niet. Hij keek naar zijn eigen album en weer naar die ene postzegel.

Toen begon hij een paar postzegels van zichzelf te verkopen. Omdat hij een hele serie ergens van had kreeg hij al meteen 5 gulden. Hij verkocht zijn verzameling kinderpostzegels goedkoop.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Er was een mijnheer die hem voor één postzegel wel 75 cent wou geven.

Hij ging zo de hele middag door en toen hij ging tellen had hij 48 gulden en 32 cent. Nou nog het laatste restje.

‘Wie wil mijn overzeesche gebiedsdelen in postzegels kopen voor 6 gulden enne 68 cent!’ riep hij.

Er was een mijnheer die daar zo hard om moest lachen dat hij ze nog kocht ook. Maar hij had zijn 55 gulden. Een zak vol kwartjes, dubbeltjes, guldens.

Hij kocht die postzegel die er nog was en deed hem heel voorzichtig in zijn lege album.

Hij ging zingend naar huis en op zijn kamer ging hij zitten en kijken naar zijn postzegel.

Ik vind dat een leuke jongen, omdat hij zo goed wist wat hij wou, omdat hij zo geloofde dat het de moeite waard was wat hij wou en daar zijn hele verzameling voor over had.

Jezus wou dat de mensen mee gingen doen met Gods plannen om het leven goed te maken. En vaak waren er mensen die wel wilden geloven dat dat zou moeten maar die nog zoveel andere dingen aan hun hoofd hadden die zij belangrijker vonden.

'Maar eens', zei Jezus, 'eens moet je toch alles op alles kunnen zetten, anders lukt het nooit. Je moet geloven dat het de moeite waard is wat ik wil'.

Ongeveer zoals die jongen geloofde dat die postzegel de moeite waard was.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

De schuldeisers

Jezus bedoelde: ‘Als God iets voor de mensen doet is dat niet omdat Hij wil dat ze iets voor Hem terug doen, maar omdat hij wil dat zij voor anderen net zo doen als Hij voor hen deed’.

Het verhaal waarmee Jezus dat wil uitleggen gaat over een man die ontzettend veel schulden had, wel 10 miljoen gulden.

Stel je voor dat die man directeur van een fabriek was en alles wat die fabriek maakte niet meer verkocht werd en die fabriek dicht moest. Alle schuldeisers stonden dan met onbetaalde rekeningen voor het hek en ze riepen de politie en ze lieten de rechters erbij komen. Maar op dat moment was er een miljonair die wou proberen om die directeur en die fabriek nog een kans te geven. Hij betaalde voor alles waar die directeur maar schuld aan had en zo was hij gelukkig een vrij man.

Maar die directeur wist nog dat één van die mensen die op de fabriek werkte nog steeds veertig gulden aan hem moest betalen; die had hij eens aan die man geleend toen die een fiets moest kopen. En hij bleef nu maar zeuren over die veertig gulden.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Tenslotte stuurde hij zelfs de deurwaarder en politieagenten naar het huisje van die man en die namen de tafel en stoeltjes mee om die te verkopen, zo kwam de directeur toch aan die veertig gulden.

Maar vrienden van die man op de fabriek hadden het erover en ze vonden het verschrikkelijk dat die directeur dat zo gedaan had.

Toen belden ze zomaar die miljonair op om te vertellen wat die directeur, die hij zo mooi geholpen had, nu met één van hun mensen gedaan had. Die miljonair werd kwaad. Hij liet meteen die directeur bij zich komen en zei: 'Wat ben jij gemeen, voor al je schuld heb ik betaald, omdat jij het zo erg nodig had. Had jij geen medelijden moeten hebben met die man van de fabriek zoals ik medelijden had met jou? Had jij hem niet al zijn schulden kunnen kwijtschelden zoals ik dat met jou deed? Had jij hem niet kunnen vergeven zoals ik jou vergeven heb?'

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

De werksters van halfvijf

Dit is een vrachtrijder, een chauffeur in een grote vrachtwagen. En die vrachtwagen zit helemaal vol met mandjes druiven.

Hij moest die druiven naar een grote winkel brengen in een stad verderop, maar hij had verkeerd gereden dus wou hij omkeren. Dat is moeilijk met zo'n grote wagen op zo'n smalle weg op de dijk. De achterwielen gleden uit langs de kant van de weg en langzaam zakte de hele auto scheef achteruit de weg af. Daar zat hij nou in zijn scheve auto.

Gelukkig kwam er een auto langs met een mijnheer die wel helpen wou. Maar die auto was niet sterk genoeg.

Toen kwam er een bromfietser langs, die zou planken halen voor onder de wielen, dan zou het makkelijker gaan, dan zouden de wielen niet wegzakken in de modder.

En de chauffeur riep ook nog een paar mannen die verderop aan het werk waren om even te komen helpen.

Ze kregen de vrachtwagen toen al een eindje naar boven. Tenslotte kwam er nog een schoolbus langs en alle schoolkinderen stapten uit en hielpen bij het laatste eindje.

‘Jij krijgt van mij een mandje druiven’, zei de chauffeur blij tegen de eerste man met de auto, en die was daar erg tevreden mee en erg trots op. ‘Iedereen die meegeholpen heeft krijgt een mandje druiven’, riep de chauffeur toen en begon uit te delen uit zijn auto.

Maar die eerste man met de auto zei: ‘Je bent gek dat je dat doet, dat kost je veel te veel geld, zij hebben alleen maar dat laatste stukje geholpen terwijl ik al zo lang met je bezig ben’.

Toen zei die chauffeur: ‘Wat zeur je nou? Die auto is weer op de weg, daar gaat het toch om? Ben je boos omdat ik royaal ben? Wou je soms dat ik ieder kind maar één druif gaf of zo?’

En alle kinderen om hem heen lachten hem uit en riepen ‘Ha, ha, illa, jij bent zellef een druif je bent een druihuif, je bent een druihuif’.

Dat was het belangrijkste, dat die auto op de weg kwam. Het doet er niet toe wie het langst heeft geholpen, het ging erom dat iedereen had geholpen. Nu hoorde Jezus bij het volk dat al heel lang met God te maken had gehad, het eerste volk dat God uitkoos om mee te beginnen. Maar nu hoorden die mensen van Jezus dat alle mensen over de hele wereld met hun God te maken hadden en als er dan mensen waren die dat niet eerlijk vonden, dan vertelde Jezus zo'n verhaal tegen die mensen.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Er was eens een man, die was de baas over een groot kantoor en hij ging met het hele kantoor met alle papieren en bureaus en tikmachines verhuizen naar een mooi nieuw gebouw. De burgemeester zou die avond een lint komen doorknippen en zo zou het nieuwe kantoor met een feest kunnen beginnen. Maar dan moest alles er natuurlijk wel heel keurig en netjes uitzien en door die verhuizing was er nog een heleboel rommel. Dus die mijnheer had wel zes werksters 's ochtends vroeg laten komen om te helpen, ze zouden *f* 20,- krijgen, dat was afgesproken.

En toen ze om 1 uur bij het eten merkten dat ze nog lang niet op de helft waren ging hij opbellen of er nog meer mensen konden komen die die dag toch geen werk hadden, die werkeloos waren. Maar om halfvijf was er nog steeds een heleboel papier op te ruimen en hij wou persé om halfzes klaar zijn. Dus hij ging de straat op en vroeg aan een paar mensen die

op de hoek bij de platenwinkel stonden niets te doen, want ze hadden geen geld en geen werk:

‘Hebben jullie niets te doen, kom dan nog even mee helpen’.

En zo kwamen ze net voor halfzes nog met zijn allen klaar, ze waren langzamerhand met 26.

Die mijnheer was natuurlijk erg blij. Hij gaf aan wie er het laatst bij gekomen waren elk 20 gulden en dat gaf hij ook aan hen die er tussen de middag bij waren gekomen. Ook de mensen die er 's ochtends al waren. kregen dat. Die werden toen kwaad.

‘Krijgen wij niet meer dan die anderen, dat is toch geen manier’, zeiden ze. Maar die mijnheer zei: ‘Jullie krijgen toch wat afgesproken is, waar jullie boos over zijn is niet dat jullie te weinig krijgen maar dat die anderen even veel krijgen, die krijgen ook dagloon gewoon om van te kunnen leven, mag ik soms? Kijk je zo kwaad omdat ik goed ben?’

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

De onderbazen

Dit is geen vrolijk verhaal. Toen Jezus dit verhaal verteld had, is er eigenlijk met hem net zoiets gebeurd als met de jongens uit dit verhaal. Het lijkt niet op een verhaal dat goed afloopt. Je zou het zo kunnen vertellen.

Er was eens een hele rijke man. Hij was rijk geworden door hard werken. Hij was begonnen met een kleine kruidenierswinkel en die winkel had hij steeds groter en mooier kunnen maken.

Daarna was hij in een andere stad nog zo'n winkeltje begonnen en dat ging ook goed en daarna nog een in weer een andere stad en zo verder. Zo was hij de baas over allerlei winkels in het land en in iedere winkel had hij gezorgd voor een onderbaas, een chef, die alles zo goed mogelijk moest doen als hij er niet was. Hij was zelf vaak ver weg, op reis in het buitenland. Zo stuurde die man eens een van zijn mensen naar die oudste winkel, om te kijken of alles goed ging en het geld af te rekenen. Maar hij werd door de onderbaas helemaal niet vriendelijk ontvangen. ‘Wat kom je hier doen?’ zei die, ‘ik heb met jou niets te maken. Ik kan het alleen wel af en geld krijg je helemaal niet. Vooruit, de deur uit’.

Nou was het helemaal niet zo dat het allemaal zo goed ging in die winkel. Ja, er werd wel goed verkocht, maar de bedienden en de knechtjes verdienden te weinig en ze werden nog vaak uitgescholden ook door die bazige onderbaas. Die man uit het buitenland had daar wel van gehoord en wilde er meer van weten nu een van zijn mensen zo kwaad was weggestuurd, dus hij stuurde er voor de tweede keer iemand op af, maar die

kreeg ook de ergste scheldwoorden te horen, ze wilden hem slaan en tenslotte zetten ze hem gewoon op straat en smeten de voordeur achter hem dicht.

De man uit het buitenland stuurde toen voor de derde keer iemand, maar niet zo maar iemand; hij stuurde zijn eigen zoon die hem later zou opvolgen in de zaak, hij dacht: ‘Met mijn zoon zullen zij wel anders omgaan’.

Maar dat was niet zo, het werd alleen nog maar erger. De onderbaas zei, zodra hij die zoon zag komen: ‘Zo jij wordt dus de baas over mij als de oude er niet meer is, ik heb met jou niets te maken. Ik wou dat je er niet was, dan kon ik zelf de zaak van je vader overnemen’.

‘Die winkel hier, riep die zoon, is niet voor jou. Hij is er voor alle mensen die hier werken, en voor de mensen die hier komen’.

‘Nou is het genoeg’ riep de onderbaas en sloeg die jongen neer met een ijzeren staaf.

Hij sleepte hem naar buiten; hij ging door met trappen en slaan en liet hem in de goot liggen.

Verder vertel ik het niet. Het lijkt erop dat het verhaal slecht afloopt.

Maar toch is er nog meer gebeurd. Sinds die dag, geloof ik, zullen de knechtjes in de winkel niet meer zo bang voor die onderbaas zijn, want ze wisten nu dat de man in het buitenland ook niets van zo 'n onderbaas moest hebben, en dat zij eigenlijk veel belangrijker waren dan zo 'n onderbaas. Eigenlijk had die zoon gewonnen.

En toen Jezus zo'n verhaal verteld had wisten de mensen ook dat hun God niet dat soort bazen, meesters en heersers die denken dat ze alles voor het zeggen hebben, nodig heeft.

De domme meisjes

Er was eens een mevrouw die kon geen moment stilzitten. Telkens wou ze weer iets doen: een stoel afstoffen, een kopje afwassen, nog een vorkje poetsen en zo ging ze de hele dag door. Toen die avond de buren hulp nodig hadden omdat de moeder daar ziek was geworden was zij te moe om te helpen. Ze had zoveel kleine dingen gedaan die niet hoefden dat ze niet meer kon doen wat ze moest doen.

Jezus merkte vaak dat mensen wel naar hem luisteren wilden maar het zich verder niet aantrokken. Ze hielden zichzelf zo druk bezig met allemaal gewone kleine bezigheden dat ze geen tijd hadden voor wat belangrijker was.

En als er weer mensen waren die vonden dat ze het daarvoor te druk hadden, vertelde Jezus dit verhaal.

Er waren 11 meisjes, 11 vriendinnen en de oudste was verloofd: Zij zou vrijdag trouwen met haar jongen die een dorp verderop woonde. Die jongen zou donderdagavond vast komen met een paar vrienden. Ze zouden komen met een mooi opgetuigde wagen en er zou al vast een feest gegeven worden de avond voor de bruiloft.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

De tien vriendinnen waren de weg opgegaan de bruidegom tegemoet.

Ze hadden hun mooiste jurken aan en ze hadden allemaal een lampion bij zich; dat was altijd zo geweest dat een nieuwe bruidegom met een lampion-optocht werd opgewacht.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

De bruidegom was er nog niet; dus ze bleven wachten bij de hooiberg even buiten het dorp. De vijf meisjes gingen rustig zitten, maar de andere vijf hadden telkens wat.

De een deed telkens het kaarsje in haar lampion aan ‘om te kijken of hij het nog deed’.

‘Laat toch’, zeiden de andere vijf, ‘zo meteen is je kaarsje op’.

De tweede wou telkens haar lampion aan doen ‘om te kijken of hij nog bij haar jurk kleurde’.

‘In lampionlicht is het anders dan bij daglicht’, zei ze.

De derde was bang in het donker, al zei ze het niet, maar deed telkens haar kaarsje aan.

De vierde had het koud zei ze en ze dacht dat ze van dat kaarsvlammetje warm zou worden.

De vijfde verveelde zich en ze deed mee omdat de andere vier ook met hun kaarsje bezig waren.

Het duurde lang voordat de bruidegom kwam, het werd steeds later en donkerder, de kaarsjes van de vijf domme meisjes werden steeds kleiner, de een na de ander begon te geeuwen en tenslotte vielen ze alle tien in slaap. Opeens midden in de nacht werden ze wakker doordat ze een rijtuig hoorden.

Het was de bruidegom die met al zijn vrienden aankwam. De meisjes stonden gauw op. Er waren er vijf die hun lampions aan konden doen.

Toen de bruidegom ze zag nam hij elk meisje met een lampion mee op zijn wagen naar het feest. Zij konden hun lampions laten schijnen waar voor

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

ze bedoeld waren, voor het feest. Maar de andere vijf waar waren die gebleven?

Een paar waren naar huis gegaan om een nieuw kaarsje te zoeken, twee anderen probeerden er ergens een te kopen maar de winkels waren natuurlijk dicht, de volgende probeerde haar kaarsje nog aan te steken maar het was zo'n stompje geworden dat het nauwelijks meer brandde.

Zo kwam het dat de bruidegom en zijn vrienden ze niet eens hadden zien staan in het donker, ze waren gewoon doorgereden.

Zo kwamen vijf meisjes te laat voor het feest.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Het cadeau

Er was eens een jongen die van zijn oom een prachtige elektrische trein kreeg, maar het was zo'n dure trein, dat die jongen dacht: ‘Als er iets kapot gaat, dan zal je zien, dan is mijn oom boos. Nee, ik speel er lekker niet mee, dan kan hij mij niets maken’.

En hij zette de doos keurig op de schoorsteen en liet het zo.

Maar toen zijn oom later langs kwam en die doos zo zag staan was dat niet leuk voor hem. Hij had niet iets willen geven waar je niets mee doet. Hij zei: ‘Wat is dat nou? Speel je er niet mee, moet ik hem soms

meenemen om hem aan een andere jongen te geven, die wel met treinen speelt?'.

Als je wat krijgt moet je er ook iets mee doen. Zo is het met de verhalen uit de bijbel: als je er niets meedoet is er niets aan.

'Want het is als met een mens', vertelt Jezus, die een reis ging maken buiten het land. Die riep zijn drie knechten bij elkaar en zei tegen ze:

'Ik heb genoeg geld bij me voor onderweg en de rest van het geld zou al die tijd dat ik weg ben maar ongebruikt liggen dus dacht ik zo: ik geef het maar aan jullie, doe ermee wat je zelf het beste lijkt'. En voor die knechten goed wisten wat er aan de hand was stonden ze daar ieder met een zak vol geld.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

De eerste die het langst in dienst was, had 5000 gulden gekregen, de tweede 2000 gulden, de derde 1000 gulden.

De eerste knecht kocht een pot verf, een kwast en een bestelauto. Hij knapte die auto op en verfde er met rood zijn letters op. Toen kocht hij een heleboel scheermesjes, scheerkwasten en scheerzeep bij de fabriek waar hij het goedkoper kreeg. Daarmee reed hij in zijn auto naar alle kappers in het hele land en hij verkocht die mesjes en die scheerzeep aan de kappers met winst. Van wat hij verdiende kocht hij weer mesjes en scheerzeep en zo verder. Tenslotte had hij van zijn 5000 gulden 10.000 gulden gemaakt

De tweede met 2000 gulden kon goed koken en bakken en hij kocht pannen en olie en aardappelen en een wagentje. Hij begon met een patates frites kraampje; de mensen vonden zijn patates lekker en hij ging later ook kroketten, worstjes en broodjes verkopen.

Toen hij na lang hard werken alles eens ging natellen had hij al 4000 gulden van zijn 2000 gemaakt, merkte hij.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

En de derde, die met 1000 gulden, die deed niks. Hij had maar 1000 gulden. Hij was zo'n soort man die je wel eens vaker ziet, iemand die altijd in zichzelf loopt te schelden: ‘'t Is toch allemaal niks gedaan, 't is toch allemaal waardeloos’.

Zo liep hij ook altijd te mopperen: ‘Mooie boel is dat, krijg je geld van mijnheer maar ik weet precies hoe rijke mijnheren zijn, mij hoef je niets te vertellen. Ze weten je altijd te vinden: Als je eens iets verkeerds doet, ben je erbij. Nee, het is allemaal niks gedaan, ik doe liever niets dan dat ik iets verkeerd doe. Dat geld van mijnheer daar blijf ik mooi af, dan kan niemand ooit van mij zeggen dat ik geen eerbied heb voor de spullen van mijnheer’.

En hij stopte het geld goed weg. Zo'n mannetje was dat. Toen ging de deur open en mijnheer kwam thuis. Hij vroeg aan de eerste die thuis kwam: ‘En hoe is het gegaan?’ En die eerste knecht zei: ‘Komt u maar mee naar buiten’. En hij liet trots zijn auto zien met zijn letters erop en alle scheermesjes en scheerkwasten erin.

En mijnheer zei: ‘Ik geloofde wel dat je dit zou kunnen, als je met zo weinig geld al zo goed kan omgaan kan ik je ook wel eens meer toevertrouwen maar eerst gaan we feestvieren’.

Toen kwam de tweede eraan met zijn friteskraampje. Lachend zei hij tegen mijnheer: ‘Wilt u wat van mij gebruiken?’

Hij liet mijnheer proeven wat hij maakte en hij liet hem het geldlaatje zien met al het geld wat hij verdiend had.

En mijnheer zei: ‘Goed zo, als je met zo weinig geld al zo goed kan omgaan kan ik je ook nog weleens wat meer toevertrouwen, maar eerst gaan we feestvieren’.

Tenslotte kwam de derde eraan met het kistje geld bij zich.

‘Kijk maar’, zei hij, ‘ik heb uw geld nog steeds, ik ben er niet aangekomen. Want ik weet precies hoe dat gaat, als u mij geld geeft is dat zeker omdat u aan mij wil terugverdienen. U wou zeker mooi de winst opstrijken, nou ik was bang dat ik het zou verliezen ik heb het bewaard, hier hebt u het terug’.

‘Wat is dat nou?’ riep die mijnheer die langzamerhand boos begon te worden.

‘Wie heeft dat gezegd dat ik ijskoud weer met winst en al afpak wat ik gegeven heb? Geloof je dat ik zo'n strenge heer ben? Geloof je dat werkelijk, zodat je niet eens durft te gebruiken wat ik gegeven heb! Nou, als je het niet wilt hebben geef dan maar hier, die twee anderen weten er beter raad mee’.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

De drie knechtjes

Er leefde eens een rijke royale meneer in een groot huis. Hij had wel drie bedienden: Hendrik, die zo goed kon koken, Peter, de chauffeur; en Jan voor de klusjes, van alles wat.

Op zekere dag ging die mijnheer naar een vergadering in een ver land.

Hij zou met het vliegtuig gaan en lang wegblijven. De drie bediendes wuifden hem uit, toen hij wegging, zij zouden op het huis passen.

‘Nu ben ik de baas’ zei Hendrik, die de oudste was. Hij wou op de stoel van mijnheer gaan zitten en van het bord van mijnheer eten. Terwijl Hendrik zat te eten (met kaarslicht en het servet van mijnheer) kwam Peter binnen. ‘Er is een man om u te spreken’, zei Peter, want hij mocht geen jij meer tegen Hendrik zeggen.

‘Wat wil hij?’, vroeg Hendrik.

En Peter vertelde dat het een jongen was die hier vreemd was in de stad, hij was zijn portefeuille kwijt en vroeg of hij nu 's avonds hier ergens kon logeren en wat te eten kon krijgen.

‘Nee’, zei Hendrik, daar kunnen wij niet aan beginnen, stel je voor, iemand anders die eten van mijnheer en van mijnheers bord zou krijgen en in mijnheers bed zou slapen. Ik moet er trouwens zelf in slapen vannacht, want ik ben de baas’.

Dus dat ging niet door.

De dag daarop ging Hendrik voor een paar dagen weg, een heel belangrijke vergadering zei hij, en nu zou Peter op het huis passen.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Peter deed niet veel aan het huis. Hij waste zijn auto en verder deed hij niets. Die auto had hij trouwens niet eens hoeven wassen, want het ging toch regenen.

Toen hij zo bezig was kwam Jan eraan, en die zei: ‘Er is hier een jongen die moet nog een heel eind lopen voor hij thuis is. Hij vraagt of hij niet een regenjas kan krijgen, want het pak dat hij aan heeft is zijn enige nette pak, dus daarom vraagt hij dat’.

Peter had met hem te doen maar hij kon er niets aan doen, vond hij. ‘Het zijn allemaal spullen van mijnheer’ zei hij, ‘als hij nog eens terug komt als die terug is. Nu kan ik niets voor hem doen, het spijt me’.

Daarna stapte Peter in de auto en reed weg. Hij had een vrije avond genomen.

Nu was Jan alleen thuis en dat vond hij eigenlijk wel leuk. Hij voelde zich trots, dat hij alleen voor het huis kon zorgen. In de keuken maakte hij iets lekkers voor zichzelf klaar en haalde een lekkere fles wijn uit de kelder. Toen hij een slok en een hap genomen had werd er gebeld.

Op de stoep stond een jongen die vreemd was in de stad, die geen geld bij zich had, geen jas aanhad en alleen maar honger had en zin in iets te drinken. Naar de politie durfde hij niet te gaan, hij was bang dat hij daar last mee zou krijgen.

Jan kon zo gauw niet iets zeggen, want hij had zijn mond vol. Hij liet hem binnen komen.

Samen gingen ze de kelder in en samen zochten ze een fles lekkere wijn uit. Hij ging voor hem tafel dekken en liet hem mee eten. Samen zochten ze in de kasten van mijnheer naar kleren die goed zaten en ze hadden veel plezier.

'Blijf hier maar slapen', zei Jan. 'mijnheer is niet thuis en hij heeft een goed bed en een prachtige pyama'.

Maanden later kwam de rijke royale mijnheer thuis.

Hendrik en Peter waren weer terug en samen met Jan hadden ze alles keurig opgeruimd. Toen mijnheer thuis kwam boog Hendrik diep en Peter tikte tegen zijn pet. Maar mijnheer lette niet op ze, hij liep meteen door naar Jan.

'Hartelijk bedankt', zei hij 'die wijn en dat eten heeft goed gesmaakt'.

'Hij is erachter gekomen', dacht Jan, 'ik ben er bij'. Maar mijnheer ging verder: 'Ik ben je werkelijk heel dankbaar, jij hebt tenminste onderdak gegeven toen ik het erg nodig had. Jij hebt me niet weggestuurd zoals die twee daar'.

'Maar wanneer dan?' vroegen Hendrik en Peter, 'Ja wanneer dan?' vroeg Jan nu ook.

Toen zei mijnheer tegen Jan: 'Je hebt voor een arme jongen gedaan wat je ook voor mij zou doen. Zo hoort het, je moet voor doodgewone arme jongens overhebben wat je ook voor mij over zou hebben. Het maakt geen verschil: voor zover je het voor dit soort mensen gedaan hebt, heb je het voor mij gedaan'.

Zoiets bedoelde Jezus toen hij iets dergelijks zei.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

De zaklantaarn

Er waren eens twee honden die liepen 's avonds over straat. Een grote zwarte en een kleine bruine.

Het was laat en het begon te regenen en toen ze bij een pakhuis een luikje zagen openstaan sprongen ze daar naar binnen.

Het was binnen stikdonker en ze struikelden telkens over een emmer, over elkaar en over allerlei balken die daar op de grond lagen.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Toen opeens schrokken ze zich allebei wild. Er was enorm veel licht. Er lag daar een zaklantaarn op de grond en de grote zwarte hond had met zijn poot precies op het knopje gedrukt. Hij jankte van schrik.

Maar de bruine zei: ‘He, wat is dat nou, dat is licht dat kunnen we mooi gebruiken’.

‘Waarvoor dan?’ vroeg de grote zwarte.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

‘Nou om te kijken’, zei de kleine bruine.

De grote zwarte keek recht in de lamp. Het was een fel licht en hij werd er bijna door verblind. ‘Ik zie niets’, zei hij.

‘Nee, niet zo’, zei de kleine bruine.

‘Het is om licht te geven aan al die dingen waar we nu al die tijd al over vallen’.

De grote zwarte duwde nu met zijn poot de omgevallen emmer over de lamp heen. ‘Is het zo goed?’ vroeg hij, ‘zo is het toch mooi licht binnen in die emmer?’

‘Dat zal wel’, zei die kleine bruine, ‘maar zo heeft niemand er iets aan. Je begrijpt het ook nooit. Nou zitten we weer in het donker’.

Hij trapte de emmer weg, nam de lamp in zijn bek en scheen zo in het rond. Nu konden ze zien waar ze waren, ze zagen de balken waar ze over

gevallen waren en kisten die stonden opgestapeld, maar daarnaast, wat was dat?

De kleine bruine liet van schrik de lamp uit zijn bek vallen.

Zat daar een groot griezelig mens dat hen wou pakken?

De kleine bruine wilde gauw de lamp weer oppakken, maar de grote zwarte zei: 'Niet doen', en duwde de lamp weer onder de emmer.

'Maar ik moet toch zien wat daar is', zei de bruine.

'Nee, zei de zwarte, het is vast iets griezeligs, je kan beter niet schijnen dan hoef je het ook niet te zien. En als je iets niet ziet, hoef je niet meer zo te geloven dat het er is. Trouwens als je niet schijnt ziet niemand ons ook zitten. Laten we doen alsof we er niet zijn!'

'Je bent bang,' zei de kleine bruine, 'jij wilt jezelf voor de gek houden, door niet te kijken. En je wilt er niet zijn maar je bent er toch. Een lamp is om mee te schijnen. Ook als het niet leuk is wat je te zien krijgt'.

Zo nam die kleine bruine hond de lamp weer op en scheen.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond

Nou was daar helemaal geen griezelige man, alleen maar twee zakken zand die ze hadden aangezien voor een man en ze moesten er alle twee hard om lachen. Maar het belangrijkste was toch maar dat dat kleine hondje gedurfd had dat licht te gebruiken ook als er iets griezeligs was geweest.

Jezus vertelde zijn verhalen ook om iets te laten zien, zijn verhalen zijn een soort zaklantaarns, je kan ze gebruiken om te zien hoe je kan leven. Maar nu zijn er mensen die alleen maar tegen zo'n verhaal aan kijken, mensen die alleen maar naar het verhaal luisteren en er niets mee doen. Die zijn net zo als die zwarte hond, die eerst alleen maar in de lamp keek en zo kan je niets zien.

Er zijn ook mensen die het verhaal voor zichzelf willen houden en wegstoppen, want ze zijn eigenlijk bang om om zich heen te kijken. Er is zoveel om ze heen dat ze griezelig vinden, ze zien zoveel dingen die verschrikkelijk zijn dat ze maar liever niet meer kijken. Zij zijn net als de grote zwarte hond als die maar liever de lamp wegstopt onder een emmer, als hij maar liever in het donker wil blijven.

Maar dit soort verhalen zijn het fijnst voor mensen die die verhalen kunnen gebruiken als een soort lantaarn om te kijken hoe het werkelijk is.

Deze afbeelding wordt uit voorzorg niet getoond